

REISVERSLAG 2016 NR. 2

Nouakchott hult zich speciaal waar wij wonen in een vet groot rookgordijn. Een loods van 25 bij 10 meter, gevuld met meel, rijst, sorghum en olie, is in brand gevlogen. Na uren is er een brandweerautootje aangekomen. Het water is al snel op. Een van de grote trucks vol zand die voor verkoop langs de weg staan biedt uitkomst, maar nu na drie weken smeult het nog steeds. De mannen scheppen nu al drie weken lang dag en nacht zand op de smeulende resten. Al deze tijd is de stank en de rook overweldigend. Niemand klaagt. Dit is vandaag gekoppeld met een aanwaaierende zandstorm. Dat betekent een sjaal om je haren, oren, neus, dus je complete hoofd ingepakt. Grote zonnebril op en dan nog: 's avonds zit alles onder het zand. Het bed, mijn kleren in de kist en die in de koffer. Mijn computer, e-reader en telefoon. Maar ook de eetschaal, dus rijst met zand en saus. Brood dat op de traditionele manier gebakken is in de steenoven buiten is nu een broodje halfom (meel en zand).

beginnende zandstorm

Het eerste dat we moeten doen is mijn verblijfsvergunning ophalen. Ik sta uren tussen de Syrische vluchtelingen, vrouwen en kinderen in het zwart gekleed, sommigen in burka. Mannen in traditionele kleding en enkelen met lange baarden en islamhoedjes op en afgeknipte pijpen. Ik voel me niet op mijn gemak. De meeste vluchtelingen ook niet. Je voelt duidelijk dat velen gevlucht zijn voor de mensen met wie ze nu in de rij staan. Ik ben de enige blanke. Een man in uniform van het leger, met veel strepen op zijn bloes en een kalasnikov in de aanslag, roept mij uit de rij. Ik mag als eerste naar binnen. Ik maak een gebaar van 'ik wacht wel op mijn beurt.' Als ik uren later aan

de beurt ben en ik laat het reçu met het nummer zien, haalt de dame een mooi pasje uit een doos. Ik pak het aan en werp er een blik op.

Op de foto van het pasje staat een vrolijk kijkende zwarte dame met grote gouden oorbellen. Ik toon het pasje aan de vrouw. Ze kijkt mij verwonderd aan en zegt: 'naam en adres etc. kloppen toch.' Een beetje uit het veld geslagen zeg ik: 'jawel, maar de foto is niet echt gelijkend?' Ze kijkt nog eens: 'Alleen de kleur van haar gezicht is anders, verder draagt u ook grote gouden oorbellen en Afrikaanse traditionele kleren.' 'Mmm, misschien toch beter met de goede foto?' 'Duurt 14 dagen, is haar antwoord.

Voor mijn visum betaal ik iedere maand nu 120 euro. Dat kost dus weer 120 euro. 'U kunt tot zolang toch deze gebruiken?' Ik neem het pasje aan, maar twijfel of ik het zal gebruiken.

Nog diezelfde avond klopt er een stevige onbekende man aan de deur, samen met zijn vrouw. De vrouw van mijn pasje.

Na de begroeting eist hij het pasje voor zijn vrouw, hij heeft het betaald en zijn vrouw heeft het nodig.

Ik laat hem het pasje zien en vertel hem dat het niet geldig is, omdat mijn naam en gegevens erop staan. Hij antwoordt laconiek: 'maakt niet uit, ik kan toch niet lezen.' Hij is niet te overtuigen dat deze pas ongeldig is. Als definitief besluit geeft hij aan: 'mevrouw, u kent Mauritanië niet.' Stiekem denk ik: was dat maar waar. Soms verlang ik naar mijn argeloosheid van de eerste jaren.

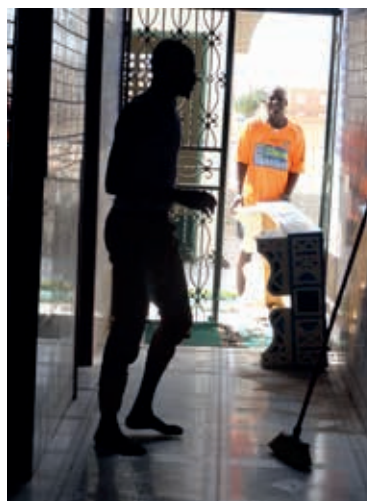
Zo graag wil ik naar school!

Demba is onverwacht vertrokken. Ik moet vier dagen training geven en moet twaalf studenten onderdak geven en voor de maaltijden zorgen, in ons huis aan kantoor. Ik heb hulp nodig om alles schoon te maken en vraag de studenten (jonge mannen) die beneden in het familiehuis wonen mij te helpen. Het is leuk om te zien hoe zij belangeloos sjouwen, vegen en dweilen.

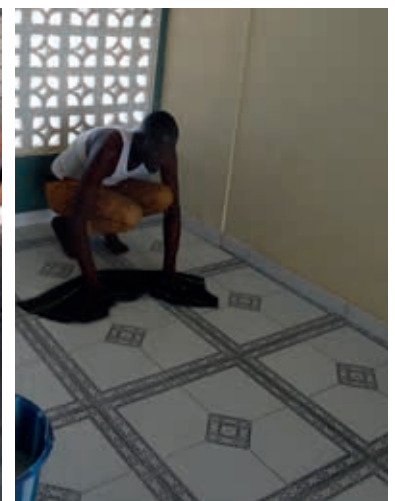
Ook helpen zij met koken, wassen en strijken, matrasjes voorzien van lakens en slopen. Hier is dit werk dat jongens niet snel voor een vrouw van de familie doen. Ik heb daarom met extra plezier deze dagen met de jongens gewerkt.

Vorig jaar ontdekte ik al dat ons matras volledig door de kakkerlakken, geholpen door de muizen, is leeggegeten. Het is ook 15 jaar oud en heeft bij aankomst zelfs in de rivier gedobberd.

We gaan dus uit op een nieuwe. Een feestje: een splinternieuwe matras.

De hulptroepen

matrassen

We komen op de markt waar ze repen schuimrubber verkopen. We puzzelen de repen bij elkaar, totdat we 2 meter bij 1 meter 60 bij elkaar hebben voor ons matras. Zij gaan dat aan elkaar lijmen. Twee dagen later komen we terug om de puzzel op vlak liggen te controleren. We zoeken stof uit om een tijk te laten maken. Een flitsende blauwe lap met drukfouten, maar daardoor zeker aantrekkelijk.

We besluiten dan ook maar een echt ledikant te kopen, maar in de prachtige ledikanten die groter zijn

120 centimeter krijg ik onherroepelijk nachtmerries. Ze zijn niet alleen pontificaal, maar de vernis die gebruikt is doodt de eerste jaren alle muggen, maar beneemt ook mij de adem. De houtbewerkingsafdeling van Maison des Sourds maakt naar mijn eigen ontwerp een prachtledikant. We stapelen alles op de auto en 600 kilometer en tien uren later, hobbelen we ons dorp binnen.

Het is allang bedtijd, maar toch installeren we ons nieuwe ledikant met het splinternieuwe matras. Maar... helaas door het schudden en trillen heeft de lijm die blijkbaar al grotendeels verdroogd was, losgelaten en hebben we een enorme zak met schuimrubbersnippers.

Ons dilemma is nu kiezen voor een zak met snippers of een lege zak. Slapen doen we, hoe dan ook.

een aandachtvragend ledikant!!!

Een warme groet,
Woodi Wiljo Oosterom

Voor nieuwe betrokkenen bij Silent Work:
Silent Work is opgericht door mevrouw Wiljo Woodi Oosterom in 2000 en ingeschreven bij de kamer van Koophandel.

Silent Work werkt voor de vergeten kinderen van Afrika en zorgt in ontoegankelijke gebieden voor:

- Schoon drinkwater,
- Gezonde voeding (landbouw),
- Gezondheidszorg,
- Onderwijs en
- Werkgelegenheid

En vergeet daarbij het dove en/of gehandicapte kind niet.

www.silentwork.org

IBAN:NL29 RABO 0356 918890